

man kunde komme ud af det med 15 Milioner mindre, end der var foreslaaet, men nu som Finansminister foreslaar jeg netop 15 Mill. Kr. mere, end der den Gang blev vedtaget. Jeg vil dog sige, at saa lige ud, som det ærede Medlem vil fremstille det, er det ikke. Det var mig virkelig den Gang for det første ganske umuligt at vide, at Forsvarslovene vilde blive vedtagne med en Ekstraudgift for Staten af 31½ Mill. Kr., hvoraf der skulde falde 6 Mill. Kr. i indeværende Finansaar, og et i dette Øjeblik ubestemt, men dog stort Beløb paa næste Aars Finanslov. Det var mig endnu mere umuligt at vide, at der vilde blive et Svind i Toldindtægterne for dette Finansaar, som man i dette Øjeblik regner for 10 Mill. Kr. Det kunde jeg virkelig ikke have den allerringeste Vished for i Sommer, da Statslaanet blev vedtaget. Jeg synes, at det ærede Medlem dog maa gøre mig den Indrømmelse, at der er kommet Forhold til, om hvilke man ikke kunde have nogen Anelse den Gang. Det er muligt, at det Statslaan den Gang, hvis vi se bort fra disse Forhold, netop skulde være de 40 Mill. Kr., og at jeg kunde have nogen Uret i at opponere derimod. Men det ærede Medlem kan ikke med Rette sige, som han sagde, at han havde Ret, da han sagde, at der skulde 15 Mill. mere til, det kunde det ærede Medlem ikke vide den Gang. Han kunde ikke vide, at Toldindtægterne vilde paa den Maade mankere, da de ikke gjorde det i det foregaaende Finansaar — tværtimod, paa Statsregnskabet for 1908—09 ser man endnu Toldindtægterne stige. Man kunde umuligt vide, at de vilde gaa saa langt ned, og oven i Købet saa særdeles langt ned, som det er sket. Man havde haabet, at naar September gik ud, skulde der komme en Standsning i Nedgangen. Saa skete det højst uhyggelige, at Oktober viste en Nedgang paa 1½ Mill. Kr. i Modsætning til forrige Aars Regnskab, og da maatte det være klart, at der maatte ekstraordinære Midler til. Men man havde vel ikke behøvet saa stort et Laan, som der her er Tale om, hvis ikke det var kommet til, at man havde set, at dels paa Grund af de daarlige Tider, dels paa Grund af en Toldlov, som nu en Gang er vedtagen, men af hvilken jeg ikke er nogen ubetinget Tilhænger (*Bramsen*: Jeg heller ikke!), er den finansielle Tilstand, som den er i Øjeblikket. Men heller ikke disse Virkninger af Toldloven kunde man ane i Sommer. Man vidste ikke, hvor daarlige Tiderne bleve, og man kunde ikke vide, hvilke

Virkninger Toldloven vilde faa, før man havde haft nogle Maaneder til at prøve den. Endnu regnede man med, at det Svind i Indtægterne, der viste sig for Sommermaanederne, beroede paa, at der tidligere var indført de store Beholdninger af forskellige Varer. Men saa viste det sig virkelig, at denne Toldlov har i hvert Fald finansielt set — i øvrigt skal jeg ikke dømme om den i Øjeblikket — højst uheldssvangre Virkninger. Der er ingen Tvivl om, at den baade i Aar og næste Aar vil vise en sørgelig Mangel paa Evne til at bringe nogen Fremgang, der kan opveje den ganske visse Nedgang, der er paa de Positioner, som dels ere blevne fri helt, dels ere blevne nedsatte. — Altsaa, jeg synes ikke, det ærede Medlem har helt Ret i sin Ironi overfor mig; jeg forstaaar den meget godt, og jeg var ikke i Tvivl om, at den vilde blive anvendt i Dag overfor mig i det høje Ting, men ganske berettiget er den ikke, thi der er siden da kommet Forhold til, som ingen, hverken det ærede Medlem eller jeg, kunde forudse.

Det ærede Medlem sagde saa til mig, at jeg den Gang havde foreslaaet eller tænkt mig Muligheden af, at man skulde sælge af Kassebeholdningen, men at nu vilde jeg ikke gøre dette. Ja, jeg mener, at man maa gaa til dette, nemlig at realisere dog noget af Kassebeholdningen, men at de nuværende daarlige Tider gøre et Massesalg i dette Øjeblik umuligt; det er maaske muligt, at man kunde sælge de 4 Mill. Kreditforeningsobligationer, der ligge i Kassebeholdningen, og muligvis ogsaa af Reservebeholdningen — hvis man vil gaa den Vej at sælge de Kreditforeningsobligationer, der ligge der —, men det ærede Medlem er enig med mig i, at det kan man ikke gøre nu i November eller til December Termin.

Jeg kommer dernæst til de Ytringer, der faldt fra det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hey). Han spurgte mig først, om dette Laan var optaget til en Kurs paa Francs af 72, til en bestemt Francskurs, om det overhovedet blev betalt i Kroner til os, eller det skulde erlægges i Francs. Jeg maa dertil svare, at det betales til os i Francs og skal ogsaa betales tilbage i Francs, og det er klart, at der kan blive en Kursforskel enten til Gavn eller til Skade for os. Men i Øjeblikket er Francskursen ikke saa særdeles ugunstig, og man kan haabe paa, da den staaar saa lavt nu, at vi ikke ville lide noget Tab. Dernæst er der jo den Omstændighed, at der er en Mulighed for, at denne eller en kommende